

Glasiló „Slovenskega čebelarskega društva“

za Kranjsko, Štajersko, Koroško in Primorsko s sedežem v Ljubljani.

Urejuje **Frančišek Rojina.**

Izhaja po enkrat na mesec in se pošilja udó brezplačno.

Vsebina: April. — Ant. Farčnik: S čim naj krmimo? — Fr. L.: Kako slovó kranjske čebé in kranjski čeb. trgovci? — Julij Slapšák: Ali sem že zavaroval čebele? — J. N. Babnik: Facelija. — Fr. Hrastovčan: Bajke, vraže in resnice starih slov. čebelarjev. — Pater: Predlog o čebelarskih tečajih na občnem zboru. — Dopisi. — A. Buković: Poročilo o odborovih sejah. — Izkaz udov. — Naznanilo. — Pozor! — Vabilo. — Listnica uredništva. — Oznanila.

April.

Vse se veseli vigrédi! zakaj bi se je mi čebelarji ne. Saj je ravno ta letni čas, oziroma mesec, za napredek naših ljudstev in s tem za naše gmotno stanje odločilen. V tem mescu se odprejo viri našim čebelam in smelo trdim, da ga ni kraja na Slovenskem, kateri ne bi nudil našim čebelicam obilo paše; zlasti ko začné cvesti borovnica, črešnja in drugo sadno drevje. O tem času lepo vreme, h kateremu nam pomózi ljubi Bog in sv. Ambrozij, in videli bomo, kako se množi število prebivavcev v naših panjih.

Če je vreme tvoj marcijski opravék oviralo, stori ga zdaj. Glej, da imajo ljudstva dovolj hrane, posebno za slučaj, da nastopi slabo vreme. Velik čebelarski greh bi bil, ako bi ti ljudstva, ki so vse zimske nezgode srečno prebile, sedaj od glada pocepale.

Čim topleje ljudstva sedé, tem hitreje se množé. Toplota je tedaj oni važni faktor, za katerega moraš skrbeti, če hočeš imeti zgodnje in močne roje.

Vališče razširi le takrat, ko čebele že zadnji satnik tesno zasedajo. To lahko napraviš na dva načina: 1. Zadaj privesiš satnik z zastavo.*)

*) Kadar se čebelno ljudstvo toliko razvije, da pride k novitvi, prične vedno s trotovino. Zategadelj bi urednik ne svetoval obešati zadaj satnika s samo zastavo, ker bi ga izdelale, vsaj prvega, s samo trotovino. Prav pa je, da se umetna medstena obesí med satovje, kajti

2. Vzameš satnik s pritrjenim umetnim satom ter ga obesiš kot predzadnjega v panj. Sedaj bodo čebele sat enakomerno zasedale in izdelale. Prazen satnik se sedaj ne sme vmes vesiti, ker nastane prazen prostor, ki se ne da lahko greti. Umetni sat pritrđi samo zgoraj. Ob straneh pusti $\frac{1}{2}$ cm, spodaj pa 1 cm prostora med satom in lesom. Umetni sat se v panju vsled topline razteza ter se izboči, če nima dovolj prostora. Ko je vališče natlačeno polno, odpri ali nastavi medišče. Ob dobri paši se bodo čebele kmalu v njem nastanile; siliti jih gori ni treba. Nad luknjo pa ne obesi trotovih satov, ker se rado pripeti, da se matica v medišče preseli. Zapiralnih mrežic pa umni čebelarji ne rabimo več, ker vemo, da so mučilnice za naše pridne živalice.

S špekulativnim pitanjem smeš začeti v prvi tretjini tega mesca. Dva-do trikrat na teden daš eno žlico medu, najbolje ajdovega. Če začneš s tem pitanjem, moraš ga dokončati, to je pitati do roja, posebno pa takrat, ko nastopi večdnevno slabo vreme. Porcije moraš polagoma zvečati. Sicer to pitanje ni neobhodno potrebno, vendar lahko poskusi tuintam kak čebelar, če ima čas, ter je z medom dobro založen. Jaz sam ga še nisem nikoli prakticiral; slišal sem pa že od mnogih čebelarjev, da niso zapazili nobene vidne koristi od tega pitanja.

Zalogo lanskega satovja, katero boš pozneje rabil, ne smeš pozabiti vsacih 14 dni žveplati, da ti je ne bo večša uničila.

Vse je pripravljeno: panji, umetni sati itd., samo rojev je še treba in teh želim, a ne mnogo, ampak zgodnjih in težkih vsem in sebi.

S čim naj krmimo?

Ljudski učenec prvega razreda zna, da se krmi vlek s senom, oslek z osatom, čebele pa s strdjo. In vendar je pred nekoliko leti prinesel resen strokovni list poročila, da je nekdo krmil z moko, drugi z mlekom, zopet drugi z beljakovino in celo s sadno vodo. Tako! potem naj pa še kdo trdi, da je taka mešanica pristna strd. Značilno je, kaj mi je priprost čebelar odgovoril, ko sem ga obvestil s temi duhovitimi (?) novostmi. „Da bi te kokoš brenila in konj piknil! Ha! ha! Ponudimo jim (čebelam) še zelja pa fažola, pa smo se osmešili pred celim svetom.“

Čebelar-strokovnjak prezira brez vsega zanimanja take in enake bedarije. Pozabi jih tudi v kratkem, če ne vidi čudo, kako hitro se ta ali ona domišljava iznajdba vrine med dobre, ter se potem prav resno priporoča. V tem

če bi se obesila zadaj, bi jo čebele nategnile na noter. Za razširjenje vališča naj rabimo le medstene ali že izdelano satovje; medstene za razširjenje od znotraj na ven, izdelano satovje pa ali od znotraj na ven, ali od zadaj; pri panjovih z opravljanjem od zgoraj, kot n. pr. pri nemških in francoskih panjih, pa lahko tudi od spredaj. Izdelano satovje je najpravilneje devati za oni sat, ki ima v sredini jajčka, če se pa težko pride do takega sata, naj se obeša med zadnji sat, ki je še zaležen in naslednjega na ven, ki je navadno napolnjen z obnožino. Na satnike s samimi zastavami naj se devajo samo roji!

Op. ured.

slučaju je potrebno, da si ogledamo take novosti natančno in jim prav korenito posvetimo. Dokazano je baje, da čebele nabirajo rženo moko sebi in ličinkam v hrano; večkratni poskusi baje potrjujejo to. (?) Kaj je na tem? Kako bi se dalo to tolmačiti. Znano je, da postane žito ako se scimi, sladko. Misli na sladje! Kemik pravi: skrob, ki tvori veliki del zrnja, se spreminja v grozdni sladkor. Mogoče, da iščejo čebele tega sladkorja med odpadki žita in moke, a verjetno se mi nikakor ne zdi. Še manj verjetno pa je, da bi čebele rabile moko liki cvetlični prah, sebi in ličinkam v hrano. Ti je li znano, dragi mi čebelar da je kvas čebelam zelo nevaren strup? Kvas pa, to mi moraš potrditi, je skisana moka, skisano testo, in to naj čebele nabirajo in v satje skladajo?

Mogoče, da rabijo čebele moko za klej, da ž njim zamažejo med zimo nastale špranje, dokler jim narava ne daje topolove ali jagnedove smole. Živo se še spominjam, kako je lani nek špekulativni čebelar zbegal mnoge strokovne in druge liste. Opital je namreč svoje panje z navadnim sladkorjem ter ga potem prodajal za fino namizno strd. In mi naj čebelam polagamo moke, mleka i. t. d.? Se li ne pravi s tem čebelarstvo strmoglaviti? Kaj porečejo oni, ki *kg* fine namizne strdi po 2 do 3 K plačajo. Se li ne bodo s studom od nas obrnili in nam v najboljšem slučaju „dober tek“ voščili. Proč torej s takimi poskusi in naše geslo bodi: krmimo čebele z dobrim domačim medom, v skrajni sili pa se poslužujmo sladkorja, kojemu se nekoliko strdi primeša. Z moko in mlekom se pujski pitajo!

Pa tudi strd in strd ni vse eno. Slušaj me torej, posebno, ako si še novinec, kaj ti svetujem. Kmet prav dobro ve, da je kakovost poljskih pridelkov dokaj slaba, kadar je deževna, mokra letina. Pravi, da taki pridelki ne teknejo dosti niti ljudem niti živalim; povzročajo pa tudi dostikrat razne bolezni ter se ne držijo dolgo, ampak začnejo v kratkem gniti. Skoraj enako je s strdjo. So letine, ki dajo čebelam malovredne redke strdi, ki se lahko spridi in skisa ter povzroči čebelam drisko, včasih celo gnilobo zalege. Ugibaš in tarnaš, od kod ta nezgoda, a ne veš si pomagati. Potrpi malo! takoj te obvestim. Sigurno si že z menoj vred doživel letino, ko so se ti polnile deže in druga za strd pripravljena posoda čudovito hitro. Nisi se mogel dovolj načuditi vrlinam te strdi, in akoravno čebelarji navadno ne uživamo strdi, vendar se nisi mogel zdržati, šla ti je v slast kot sama ambrozija. Sedaj šele sva skupaj, takoj me bodeš do cela umel. To je tista dragocena strd, koje ne prodajaj, ampak shrani jo za slabe letine, sebi in čebelam v krepilo in lek. Zdravnik ordinuje okrevaločemu bolniku starine, nikdar pa ne novega kislega vina, dobro vedoč, da starina iz dobre letine krepí oslABLJENO telo, mu daje novih moči, starčku pa ogreva odrevenele ude in mu pomlaja obrabljeno truplo. In strd?! Dobra strd kristalizuje hitro in popolnoma.

Videl sem pri nekem čebelarju na Koroškem okoli osem precej velikih dež strdi, vsaka deža tvorila je en letnik. Vsebina prve deže je bila enoletna, belorumenkasta, kristalizovana strd; v drugi deži se je nahajala dvoletna nekoliko bolj rumenkasta, a ne več trdo kristalizovana. V vsakej nadaljnjej posodi opazoval sem ves začuden, da kristali s časom popolnoma zginejo,

strd pa postaja zopet tekoča, gosta in temnorujava. Kakovost vsakega starejega letnika odlikovala se je po duhu in okusu in po gotovi množini prijetnega alkohola. Da je učinek takega medu prav izvrsten, prepričal sem se sam na lastne oči, kajti omenjeni prijatelj mi je dal nekoliko take strdi, da sem jo preizkusil pri enem svojih panjev. Omeniti mi je še, da je dotični čebelar shranjeval svojo zalogo strdi v popolnoma suhi sobi prvega nadstropja v prav izvrstno izdelanih smrekovih dežah.

Zdaj pa idi, in stori tudi ti tako!

Ant. Farčnik.

Kako slovó kranjske čebele in kranjski čeb. trgovci?

(Fr. L.)

Kajneda, čudno vprašanje!

Komu ni znano, da se največ kranjskih čebel razpošlje po širnem svetu, in to leto za letom? Kdo še ne vé, da število kranjskih (ne rečem slovenskih) čebelarških trgovcev raste kakor gobe po dežju? Le beri, izposodi si razna čebelarska glasila tujih, zlasti severnih narodov, in tam na inšerni strani čital bodeš imena (dostikrat pokvarjena) čebelarjev- in tudi nečebelarjev-trgovcev, ki ponujajo čebele, čeb. orodje, umetno satje itd.

Čudom se bodeš čudil koliko jih je!

No, pa saj je znano, da marsikaterega čeb. trgovca edini, pa popolnoma zadostujoči vir dohodkov je kranjska čebela in čebelarsko orodje.

Bral sem že marsikatero oceno kranjske čebele, a moram odkrito povedati, komur to še ni znano, da se sicer ne vsi, ampak večina tujih čebelarjev o nji precej neugodno izraža! Očitajo ji mnogo različnih slabih lastnosti, le v enem se vsi strinjajo, da je namreč zelo rojiva. Glede medarenja je ni menda slabše čebele na svetu kot je naša — vsaj tako trdijo! Vse porabi za plod in prav nič ne skrbi za dolgo zimo, kaj bode jedla. Ko se druge, zlasti črna nemška čebela in tudi lahinja, ravnajo po vremenu in ne silijo z roji, ako ni ugodnega vremena in izvrstne paše, obhaja kranjica veselo svatovščino! Menda je zelo podobna mnogim notranjskim hrvtarjem; dokler kaj ima, vse požene, potem pa strada, in če se ji ne doda živeža, za lakoto pogine tekom zime.

Zato so pa začeli po izgledu Švicarjev že skoro po vseh severnih deželah ustanovljati plemenske postaje, kjer si svojo domačo degenerovano čebelo vzgojujejo, tu matice, tam pa zopet trote. In hvalijo se! Pravijo, da imajo leto za letom večje uspehe in da ni treba na tuje pošiljati krvavo zaslužnega denarja za slabo in predrago robo!! Tako si bodo v dohledni bodočnosti iz slabega degenerovanega domačega plemena deloma na plemenskih postajah, deloma križanjem domačega s tujim plemenom, vzgojili izvrstno pleme, vajeno krajevnega podnebja.

In naša kranjica? Našla bode zaprta vrata ne samo na Švicarsko, kjer je več videti ne marajo, ampak tudi v druge dežele.

A k temu jej ne pripomore le njena rojivost in slabe lastnosti, katere ji po krivici očitajo, temveč malomarnost in nesolidnost nekaterih kranjskih čebelarških trgovcev.

Povem odkrito, da jim privoščim, ako jih enega lepega dne „namalajo“ na črne table, kakor jim to obetajo. Nekateri pa niso samo nesolidni, marveč pretirano dobičkaželjni in delajo sramoto naši sloveči čebeloreji. Nekaj resničnih dogodkov:

Gospod B. je naročil h koncu zime na Kranjskem pri čeb. trgovcu N. (Ta črka ni začetnica njegovega imena!) čebelno ljudstvo na osmih satnikih nemške normalne mere (18·5 × 24·5). Trgovec je obljubil, da pošlje koncem mesca marca ali pa gotovo v začetku aprila naročeno.

Čas pričakovanja je minil, čebel pa od nikoder. Minil je april — še nič! Gospod B. piše ves nervozen, trgovcu precej osorno pismo. A ta mu niti ne odgovori. Šele 10. majnika pride naročeni panj. Čebel pol *kg.* satnikov sicer osem, pa le na pol dodelanih, po obnožini in medu pa ne duha ne sluha. Čebele lačne! Plačal je za to robo 17 kron in 50 vinarjev. Dotični naročnik je ud krajnega čebelarskega društva, naročil je čebele za poskušnjo. Soudje so željno pričakovali poslatev, ker bi tudi oni bili radi naročili sloveče kranjice. Po tej poskušnji zgubili so pa pogum in obrnili so se raji na plemensko postajo, kjer so bili bolje in veliko ceneje postreženi.

Gospod C. je precej dober in izurjen čebelar. V svojem precej obsežnem čebelnjaku ima pa čebele raznih plemen. Ne čebelari za dobiček, ampak za zabavo. Njegova vila in prelepi vrt okoli spričujeta, da ni revež. Najljubše veselje mu je lov in čebela. Ker ga pri čebeloreji najbolj zanimajo roji, zato si je naročil po mojem nasvetu (preden sem jaz pričel čebelariti) kranjice rojivke. Dobil jih je in sicer v navadnih kmečkih koritcih, kakoršne naši čebelarški trgovci pokupijo od kmetov, in ko so jih prezimili ali pa prezimiti drugod pustili, pošljejo naročnikom.

Koliko vedo nekateri taki čebelarški trgovci o čebeli, njenih potrebah, življenju, je omenil že gospod Žnideršič v „Slov. Čebelarju“ — „so trgovci, pa ne čebelarji.“ Dovoljujem si pristaviti: „Zato iščejo le dobiček in ne menijo se dosti za dobro postrežbo naročnikov, o katerih vedo, da bodo le enkrat naročili.“ Taka je bila tudi pri tem trgovcu. Postregel je, a kako!

Gospod C. je plačal panjove in spravljal takoj v svoj čebelnjak. Upal je dobiti veliko rojev — a kako bridko se je varal!

Vkljub izvrstni paši (koncem meseca maja in junija) se niso premaknile. Nekaj časa so životarile, slednjič je pa njihov gospodar zapazil, da jih je čimdalje manj. Sumljiv se mu je zdel neprijeten duh, ki mu je šinil v nos, kadarkoli je kateri teh panjev odprl. Sosed čebelar mu je povedal, da so panji gnilobni, in gospod C. naredil je po njegovem nasvetu: vrgel je panjove s čebelami vred v razbeljeno opekarsko peč.

Ugovor ali izgovor, da je morda gospod C. čebele prehladil, je izključen, ker so bili panjovi na potovanju in še tudi v čebelnjaku dobro odeti. Pital jih je pa z dobrim medom, kakoršnega mu ni manjkalo.

Koliko trpi s tako „dobro“ postrežbo ime kranjske čebele in čebeloreje, si lahko vsak misli.

Če bode kedaj kdo vprašal za svet gospoda B. ali C., je gotovo, da bodeta kranjske čebele tako priporočila, da bode vsakemu takoj želja naročitve potolažena. Seve, bogati graščak se dosti ne zmeni za nekaj kronic in tožil dotičnega trgovca tudi ne bode za povračilo, a oškodovan je vendarle glas kranjskega čeb. plemena, in vsi čebelarski trgovci vsled zgube ugleda.

Kranjskim čebelarjem se pa tudi očita nepostrežljivost. Slučaj je nanesel, da sem se pred nekaj leti peljal z nekim veleposestnikom, rodom Nemcem, iz Beljaka v Št. Mišel. Ker sva bila vedno sama celih deset ur, pomenkovala sva se to in ono. Pogovor je prešel tudi na kranjsko čebelorejo. Gospod Z. se sicer poglavitno peča s poljedelstvom in živinorejo, vendar pa ima tudi mal čebelnjak pri hiši. Hvalil je kranjsko čebelo ne samo glede rojivosti, ampak tudi glede pridnosti. A o naših čebelarskih trgovcih se ni nič kaj častno izrazil. Očital jim je neuljudnost in nepostrežljivost. Enega je prosil naznanila, ali bi mu hotel poslati pravilno izdelan in s čebelami dobro zaseden nemški panj. Odgovora ni dobil niti na drugo pismo!!

Pri nekem drugem je pa naročil umetno izdelano satje. Prosil ga je naj mu ga gotovo pošlje tekom enega tedna. Dobil ga je čez tri tedne, kadar ga več rabiti ni mogel, ker je bila paša končana! Jaz sem dotične izgovarjal s tem in onim, a v duhu sem mu dal za prav, ker tudi meni se je že isto zgodilo. Dvakrat nisem sploh nobenega odgovora dobil, drugič sem dobil odgovor, ko je bilo že prepozno. Še lepše pa je bilo to, da sem mislil, ne prejevši nobenega odgovora, da omenjeni trgovec zahtevane in naročene stvari nima, naročil sem si isto po presledku 14 dni drugod, in nekega dne dobil sem — oboje! Kdo bi se ne jezil? Ali ne more odgovoriti, če ne more takoj postreči? To vendar zahteva olika in trgovska solidnost! Jaz že od tacega nepostrežneža ne kupim nikdar nobene reči, raje jo naročim iz devete dezele, saj za denar smem vendar zahtevati postrežnost! Mislim, da ima vsak trgovec pet vinarjev, da si kupi dopisnico in naročniku nemudoma naznani kaj in kako! Če jih pa noče zgubiti, naj si jih pri pošiljatvi vračuni. Vem, da mu jih vsak naročnik rad povrne, da le zvé, pri čem da je!

Znano mi je, da se marsikateri izgovarja, da tudi odjemavci niso proti njemu solidni in da ga marsikateri brez potrebe užali ali celo oškoduje, zlasti pri pošiljanju čebel.

A to ne more nikakor opravičevati nesolidnosti in nepostrežnosti proti tem, katerih je že stan sam porok, da mu bodo naročeno pošteno plačali.

Pa še nekaj glede cene ponujanih čebelnih ljudstev: Skušnja nas uči, da nekateri trgovci kupujejo od priprostih kmečkih čebelarjev spomladi navadna koritca s čebelami po 7—9 kron in iste takoj prodajajo ven iz dezele po 15—16 kron. Roje pa iz takih panjev po 10—12 kron. To je po mojem mnenju, pa tudi po mnenju brezštevila drugih, vendar pretirano umazana dobičkarija! Zato sem z veseljem pozdravil plemenito povabilo g. Žnidersiča, po katerem hoče čebelarjem zboljšati njihove dohodke. Vsa čast mu, četudi ne bode to vseč mnogim drugim! Cena pa, po kateri se naše čebele prodajajo

na tuje, oprostite, zdi se mi vendar pretirana!*) Čebelno plemo kranjsko je sicer res izborno, a po tej ceni, kakor se prodaja, je pa vendar predrago! Saj ravno v zadnjem času previsoka cena najbolj plaši odjemavce, da skušajo kje drugod priti tudi k dobremu plemenu pa po cenejši poti.

Zraven tega pa ta umazana konkurenca nekaternikov! Čebelni trgovci naj bi kdaj sklicali shod in na njem se posvetovali in določili stabilne cene ali tarifo, po kateri naj bi se potem vsi pri kupčiji, kakor tudi pri prodaji čebel ravnali. Sevé, da bi se morala določiti tudi kakovost in množina ponujanega čebelnega ljudstva za to ali ono ceno.

Takole pa marsikateri veliko ceneje prodajajo kot drugi, a zato pa veliko slabše blago. Naročnik pa gleda le na ceno in si naroči cenejše blago, misleč, da je tudi dobro.

Mnogi pa izmed odjemavcev ne gleda na ceno, kupi drago blago z upanjem, da se mu tudi izvrstno postreže. A tudi ta se dostikrat vara!

Veliko ulogo pri prodaji pa igrajo odlikovanja. Marsikateri čebelni trgovec naznanja občinstvu s pogostimi inserati, da je bil že toliko in tolikokrat odlikovan na raznih razstavah in da njegovo solidnost dokazuje mnogo, premnogo zahvalnih in priporočilnih pisem, ki so vsakemu na razpolago in v vpogled.

Hm! Povem odkrito, da mi ti častni diplom, darila, srebrne in zlate kolajne čisto nič ne imponujejo, ker mi je znano, da mnogi tobi na razstavi odlikovanje, ne da bi si ga bil zaslužil. Nabasati kako kranjsko koritce s čebelami in ga potem kot nek „unicum“ razstaviti, ali pa si kje nabaviti par kolačev lepega voska in steklenic izbornega medu, etikete pa zamenjati, ali pa zbiti skupaj kak „novi“ panj in „nove“ iznajdbe, k temu vendar ni treba veliko truda in čebelarske znanosti, k temu treba le nekaj denarja, premetenosti in ugodne prilike, razstavne sreče!

Nek moj sorodnik si je kupil slamnat panj stojak. „Izumil“ in napravil ga je bil neki mizarški pomočnik in za svojo iznajdbo dobil je na neki nemški razstavi srebrno kolajno.

Ko sem ta panj zagledal, se nisem mogel smeha zdržati. Čujte! Panj je imel trojna nadstropja nabasana s satniki nemške normalne mere. Vsako nadstropje se je zapiralo s posebnimi okenci in vse skupaj z enimi vratci. Vsako okence je pa imelo v polovini zopet še posebno kositarno okence. Ob straneh tega čudnega izumka so bila na obeh stranicah in za vsako nadstropje posebej zopet okenca. In sicer eno je bilo okroglo, drugo valjasto in tretje čveterooglato.

Čebelar je torej lahko gledal v panj od treh strani. Na sprednji končnici so pa bila narejena tri žrela, dve podolgasti, eno pa okroglo.

Panj je sevé moral stati na prostem, sicer bi srečni njegov lastnik ne mogel gledati od strani vanj. Da je bil zelo porabljev, se samo ob sebi razume. Drugo leto so se že v njem nastanile miši in gledajo menda še sedaj

*) Za slabotne panje da, za dobre, močne plemenjake pa nikakor ne, posebno če primerjamo cene laških in naših čebel.
Op. ured.

iz svoje palače skozi okno na ta ljubi, lepi svet. Zato sem pa tudi nekemu mlademu čebelarju, ki je hotel takoj prvo leto svojega čebelarenja poslati kaj na razstavo, dal tale svèt:

Naredi si panj podobe velikega mehikanskega škornja. Urbas mu do polovice odreži, ta luknja bo služila čebelam za žrelo, ostali podplat pa za letavnik. V peti in gubah bode plodišče, katero s pomočjo gub lahko spomladi razširiš, v štibalu naj bo pa mednik. Pokrij ga pa s polhovko! Preden ga pa na razstavo pošlješ, namaži ga z voščilom in ga dobro polikaj. Pošlji ga na kako nemško razstavo in dobil boš gotovo častno darilo, če ne zlate kolajne. mogoče pa oboje, s priznanjem čebelarske duhovitosti in napredka, katerega na Nemškem zelo „obrajtajo“!

Smešno in vendar resnično, da dobijo dostikrat odlikovanja ljudje, ki so v čebelarstvu pravi idioti, ki še ne vedo, koliko ima čebela nog, in k čemu jim služi obnožina! In kdo jih odlikuje? Komisija čebelarske razstave, katere udje se dostikrat razumejo o čebelarstvu kot kozel na trompeto. Zato toliko pritožb in željá, naj bi se v razstavno komisijo izbirali le najboljši čebelarski strokovnjaki. To bi bilo gotovo pametno, ker bi potem ne dobil marsikateri šušmar odlikovanj, ki jih ne zasluži.

Slednjič: Kaj pa s temi pohvalnimi in priporočilnimi pismi? Prosil bi te gospode, naj bi nam tudi razgrnili na upogled vsa grajavna naznanila in pisma svojih bivših odjemavcev. Pa o teh ni nikjer ne duha ne sluha. S temi se nobeden ne pobaha. Umevno!

Koliko je na Kranjskem izvrstnih čebelarjev-strokovnjakov, ki nimajo niti enega pohvalnega pisma, imajo pa vzorne čebelnjake. Upamo, da se pri deželni čebelarski razstavi Kranjske oglasijo in svetu naznanijo, kaj je kranjska čebela in kakšni čebelarji so njeni lastniki, da stara njena slava ne obledi, temveč še bolj zažari.

Ali sem že zavaroval čebele?

— — — Vse je preč, čisto vse! Za Boga, vse mi je pokradeno, vseh 40 plemenjakov, da, celo vsi prazni panjovi! Vsi novi nemški, ki mi jih je naredil mizar Drukar v Kranju, dalje vsi oni stari od tvrdke Bile in Žnidersiž in slednjič celo oni, ki mi jih je zbil naš Tone doma. In pa francoski panjovi, ki mi jih je izdelal mizar Puc v Ljubljani! Oh, s kako imenitnimi satniki so bili opremljeni! In kranjcev sto, vsi lepo poslikani, da sem večkrat stal ob njih in gledal tiste podobe po cele ure. In amerikanci, tisti težki! Vse pokradeno! Nobenega veselja ni zame več na svetu! Še čebelnjak, ki me stané, da se ne smem spomniti, bom zažgal; kaj pa hočem s praznim početi?

Sicer čepim vedno doma, saj vsak ve, kdor me pozna, da je to res; a sedemkrat v letu pa vendar grem tja gori na Šmarno goro, kamor moram iti, če nočem izgubiti tistih 200 pošteno zasluženih kronic, ki jih dobivam za orglanje na leto. Ná, spaka, in ravno takrat, ko me ni doma, ti prileze šmentani tat in odnese vse.

5. pr. m. sem po šoli trdno zaklenil čebelnjak, vzal, kakor po navadi, od svojih ljubljensk slovo ter jo uprasnil na Šmarno goro. Mej potjo sem ves čas razmišljal o čebelah in delal račune brez krčmarja. In bil sem trdno uverjen, da bo štela „muha“ doto mojim otrokom, saj jaz je itak ne bi mogel. V duhu sem gledal svoje otroke preskrbljene, dobro preskrbljene. In to je delo neizrečno dobro mojemu očetovskemu sreču in ponosu. Ná, in vsi ti lepi upi, vse te lepe sanje so bili na mah uničeni! V jutro poslednjega dne se namreč pririje nekdo — med šesto mašo — do mene ter mi šepne na uho: „Okradeni ste!“ „Kaj, jaz?“ se začudim. „Da, Vi! Čebelnjak stoji prazen doma, žena in otroci pa objokani tavajo po vrtu.“

„Hu!“ zatulim tedaj, dasi sem bil v božjem hramu. Popustim odprte registre in zbežim iz cerkve. Ravno sem se lomil po ozkih stopnicah s kora, ko duhovni gospod izpred oltarja zapoje, kakor da bi se nič ne zgodilo, kakor da bi ne bil jaz okraden, glasno in slovesno: „Dominus vobiscum!“ — „Hu!“ zatulim zopet ves iz sebe ter zbežim iz cerkve. In potem me je kar neslo, kar letel sem, da bi preje dospel na lice nesreče, neslo, kakor da bi Šmarno goro zažgal, in da bi mi bila pravica že za petami.

In doma pri čebelnjaku? Bolje, da molčim! Srce mi je hotelo počiti, ko sem prelival bridke solze na razvalinah svoje sreče in svojih upov. „Nikar ne jokaj, ljubi moj!“ mi je rekla žena. „Uro bom prodala, prstane, poročno obleko; še boš imel čebele, samo ne jokaj,“ me je tolažila, a sama je bila ravno tako potrebna tolažbe.

„Pa kako se je vse to zgodilo?“ jo vprašam ves obupan.

Ona mi pogleda v žalostne oči in reče: „Julij, zdaj ni časa, da bi se o tem razgovarjala, prosim te, popelji se naglo h gosp. uredniku. O njem gre glas, da ve vedno prav svetovati.“ — „Saj bo res morda tako prav“, rečem in brez slovesa odhitim h gosp. uredniku potožit svoje gorje.

A gosp. urednik ni imel usmiljenja! Vprašal me je trdo: „Pa si plačal tistih 30 h zavarovalnine?“ — „Ne!“ odgovorim skesano. On pa vzame nato debelo gorjačo ter me z njo neusmiljeno trešči po glavi in robato zarentači; „To imaš, cepec! Črepinja je razbita; ni hudir, da bi ti še zdaj ne bilo jasno in svetlo v tvoji trdi butici, da je treba najpreje plačati zavarovalnino, tistih borih 30 h ali 15 črnih krajcarjev stare veljave, potem se še le prileze k uredniku, da ti pomaga.“

Jaz sem se ves v krvi zvijal pred urednikovimi nogami ter klical na pomaganje.*) In prihitela je urednikova usmiljena žena ter mi zmivala zevajočo rano in spirala kri, ki je močila zemljo, na kateri sem ječal in vzdihoval. „Bog blagoslovi Vaše usmiljene roke“, sem ječal in molil kes in delal testament. Skozi razbito črepinjo se mi pa tedaj v resnici nekaj zasveti, in — — — prebudil sem se.

Poleg mene je stala moja žena s svečo v roki in vsa v skrbeh. Na glavi sem začutil mrzle obkladke. „Vse je preč!“ zavpijem na ves glas.

*) Strašne sanje to! — Op. ured.

Žena je zaihtela. Sirota je že dolgo bedela ob mojem vzglavju. Menila je, da se mi meša, ker sem v spanju govoril čudne reči. „Oh Julij, vse bo še dobro,“ mi reče tedaj, „precej pošljem po zdravnika; bržčas so to znamenja pljučnice. Gotovo si se na Šmarni gori prehladil.“

„E, kaj pljučnica! Glava, glava! Uh, ta zlomkovi Rojina!“ sem upil ter se prijel z obema rokama za glavo. Ko tipljem, tipljem, se uverim, da črepinja ni razbita, da v glavi ni luknje. Jov, brez luknje v glavi se mi je zdaj posvetilo v butico, da sem le sanjal te mučne, grozne sanje.

In te sanje vsem tistim, ki še niso vplačali 30 h zavarovalnine, za „en eksempl“ povem, da se ne bodo potem kisali, če se jim v resnici pripeti kaj tacega, kar se je meni le sanjalo.

Čebelarški pozdrav najpreje gosp. uredniku, ki mi je v noči od 5. na 6. t. m. tako neizbrisen recept na črepinjo natisnil,*) nadalje njegovej gospej ki mi je, ko sem bil na tla pobit, usmiljenje izkazovala, in slednjič vsem onim čebelarjem, ki ne bodo še le po takem „receptu“ svojih čebel zavarovali.

Zum, zum!

Vodice, dne 6. marca 1904.

Julij Slapšák, nadučitelj.

Facelija.

Na izborni članek o faceliji g. Žnideršiča v 2. številki letošnjega „Čebelarja“ je došlo podpisane veliko vprašanj, zato se mi ne zdi odveč, to rastlino, oziroma nje „setev in žetev“ opisati. Ta članek se opira na natančnejše podatke, ki sem jih dobil od znamenite nemške trgovine s semeni. Mi Slovenci še ne poznamo facelije, na Nemškem pa jo sejejo nekaj let sem in imeli so izvrstne uspehe, take, da pravijo, facelija je za čebelorejo in kmetijstvo velikanskega pomena, in se je bode vsako leto več sejalo. Sedaj se še ne pridela dosti semena, da bi bilo mogoče vsem naročilom ugoditi. Gotovo bode tudi pri nas imela ta rastlina vedno več odjemavcev. Ako hočemo res v čebeloreji napredovati in medu pridelati, oprijeti se moramo setve medunosnih rastlin, posebno facelije.

Kaj je facelija? Facelija je izmed najboljših medunosnih rastlin, pa je tudi za kmetovavca velikega pomena. Facelija ni domača rastlina, prinesena je iz Amerike. Na Nemškem se čudijo njeni vrednosti za čebelorejo in poljedelstvo. Kdor facelijo iz svoje skušnje pozna, je ne more dosti prehvaliti. Čebelarji, sejte facelijo! To priporočilo je za vsakega čebelarja eminentne važnosti. Kje naj nabirajo čebele med, ako ni cvetlic in rastlin na razpolago? Kako naj računuje čebelar na veliko medu, če so čebele posebno ob času rojitve lačne? Časi so minoli, ko so še čebele našle medu na neobdelanih krajih, kjer je narava skrbela sama in dajala obilo medu celo leto. Kjer so prej nabirale čebele strd, sejejo sedaj žito in drugo. Kjer je bila naravna čebelna

*) Za tako grozno batino še pozdrav, to je višek hvaležnosti! — Op. ured.

paša, je sedaj kulturno kmetijstvo. Dandanes ne sme čebelar več računati na dobro letino, ako ne bode sejal medunosnih cvetlic in rastlin. Kakor skrbi kmetovavec za krmo živini, tako naj skrbi tudi čebelar za čebelno pašo.

Facelija raste v vsaki zemlji, vsaki legi; raste na težki vlažni zemlji, kakor na lahki peščeni. Seveda se v dobri zemlji bolje razvija kot na slabi. Facelija prenese vsako vreme, v deževnih in v suhih letih se je dobro obnesla. Nobena druga rastlina ne raste tako bitro in nobena je ne prekosi. Seje se, če je ugodno vreme, od februarja do septembra. Šest tednov po setvi že cvete. Cvetje traja 6—8 tednov.

Setev facelije je lahka; seje se kot navadna žita ali detelja, enakomerno in ne pregosto, nakar se seme zavlači z brano ali se zagradi z redkimi grabljami. Na 2500 m² se je potrebuje 3—5 kg (na oral 6—8 kg).

Živina žre facelijo kaj rada. Seje se lahko tudi med oves in graščico. Ako čebelar seje facelijo tri do šestkrat na leto, ima~~jo~~ čebele celo leto zadosti paše, kmetovavec pa vedno dovolj zelene krme za živino, tako da ostane tistemu, ki krmi po leti s facelijo, druga krma za čez zimo. Facelija je za krmo izborna, dokler je mlada, namreč 5—8 tednov po setvi. Iz suhe facelije se napravlja tudi lahko zelo redivno rezanico.

Končno čebelarjem naslednje navodilo:

Ako je facelija gosta, raste visoko, cvete pa samo štiri tedne, daje tem boljše, a kratko pašo, če je pa redka, cvete dalj časa, pa daje tudi dobro pašo. Čebelar, kaj hočeš še več?!

Na vprašanje o faceliji radovoljno odgovarja in njeno seme preskrbi čebelarjem:

J. N. Babnik, Ljubljana.

Bajke, vraže in resnice starih slov. čebelarjev.

(Nabira Fr. Hrastovčan.)

V.

„Danes ne, jutri ne, potlej pa“, smo se tolažili, ko smo kot otroci z veseljem pričakovali vsako leto enkrat svinjske smrti.

Kdo bi se pa tudi ne veselil take redke slavnosti. Vsaj je bilo takrat dosti klobas, godlje, ocvirkov in razne druge podobne drobnarije na razpolago.

Že teden pred klanjem smo brusili svoje pipčke, hodili v hlev gledat, je-li že dosti debela svinja, nabirali in pripravljali špale, pričkali se, kdo bo držal za rep, kdo kri mešal, kdo prvi vstal itd. itd.

Zvečer pred nadopolnim dnevom ni nas bilo spet mogoče k počitku spraviti, in cela družina je nameravala noč prečuti, da ne bi bila jutra zaspala. Blaga naša mati nas je slednjič komaj spravila v posteljce, zatrjevaje, da nas bo pravočasno zbudila.

Drugi so sladko zaspali, le mene se ni usmilil zaspanec. Vedno in vedno sem trudno svojo mamico (danes 29. marca je štiri leta kar mi je umrla), ki me je od mladih nog čez vse ljubila, in pri kateri sem vedno spal, dokler nisem hodil v „latinske šole“ zbudil in vprašal, ali bo že skoraj dan.

Ljubeča mati me je tolažila in mi prigovarjala, naj brez skrbi zaspim. Obljubil sem ji, da bom ubogal, in ona me je v svoji brezkončni ljubezni do mene poljubila, seveda drugače, kakor zdaj Tonči, ter je spet zadremala. Tudi jaz sem storil trden sklep, da moram ubogati in zaspati; ali kaj je to pomagalo. Domišljal sem si vedno, da mora imeti svinja tudi dušo, in to bi bil rad videl, kadar bodo klali. Ker sem bil preveč radoveden, zbudil sem zopet svojo roditeljico in vprašal: „Mama! kam bo pa šla duša od naše prasice, kadar jo bodo Pavlčkov stric zaklali?“ Potrpežljiva mati mi je odgovorila, da svinje nimajo duše, ob enem se mi pa tudi nagrozila, da me ne bo imela več rada, ako ne zaspim. Huje bi me ne bila menda nikdar kaznovala, kakor z navedeno grožnjo, ki je več pomagala, kakor: „V smislu §§ x. y. obsojen v smrt na vešalih.“ Še dandanes se mi čudno zdi, kako vplivajo preišljene besede na otroke, in dozdeva se mi, da sem tudi takrat v svojih sanjarijah sladko zaspal ter pregrešno svinjsko dušo preiskavam drugih učenjakov prepustil, dokler me ni zbudilo ropotanje in tisti „živ, žav“ mojih bratcev in sestric.

Jaz sem se namreč kot zadnji zbudil, ker me ni hotel iz mnogih vzrokov nobeden sklicati. Največ je pa po mojih mislih k temu pripomoglo to, da sem imel svinjo kaj rad in ne zastonj. Kadar sem bil ž njo na paši in smo igrali vojsko, bil sem od svojih pajdašev izvoljen navadno za vojskovodjo in generala. Tako visokostoječa oseba pa mora imeti konja, s kakoršnim se ni mogel nihče, razen mene ponašati, in ta mi je bil — naša svinja. Tudi obleke „uniforme“ niso imeli moji tekmeci pripravne. Jaz sem si tudi to preskrbel: Očeta ni bilo navadno doma, in jaz sem vzel in nesel sabo na pašo njegove škornje, v katere sem zlezal pred bitko. Iz domačega platna hlačice so bile skrbno zakrpane in ker sem imel navado na vsako drevo plezati, umljivo je, da so dobile sčasoma obliko — „rajtguzen.“ Zavratnik vzel sem sestri, brat mi je posodil nevedoma svojo pravo častniško suknjo. Klobuk je bil pač moj in kakor nalašč stvarjen za tacega dostojanstvenika. Preskrbel sem mu namreč prilično luknjo, skozi katero so lasje kaj radi opazovali prosto naravo, kar sem pa jaz smatral za „federbuš.“ Ako še povem, da sem zmiraj jaz zmagal, razen enkrat, ko me je najvišji general, moj oče, v nekem zatišju ujel, potegnil raz „konja“ (kateri je nekaj dni pozneje mladiče povrgel), in me neusmiljeno naklestil, celo mojo armado pa v beg pognal, upam, da smem nadaljevati, kjer sem nelogično na stransko pot krenil.

V peči je že gorelo, krop za šopanje vrel, banja bila pripravljena, le Pavlčkovega strica še ni bilo. Težko smo ga pričakovali.

V farnem zvoniku se je oglasil iz visokih lin glas zvona, vabeč k jutranji službi božji, ko je težko pričakovani rabelj stopil v hišo, voščil dobro jutro ter vsakemu posebej naročil, kako se mora pri klanju svinje obnašati.

Jaz sem dobil povelje, naj mu prinesem lepo belo platneno cunjo, s katero bi se rana zamašila, kadar bo odtekla kri. Povdarjal je že takrat, da bo svoječasnó to cunjo rabil pri svojih čebelah.

Po dolgotrajnih pripravah podali smo se slednjič potegnit svinjo iz hleva, in Pavlčkov stric so jo zaklali. Ko ni več brcala, zamašili so rano s cunjjo, zabodli nož, s katerim so klali, v zemljo, naročili meni, naj pazim, da ga nihče ne izdere. Potem pa so štirje korenjaki svinjo pograbili, in jo nesli na drugo stran hiše v banjo, da bi ji ščetine oskubili. Ker pa ni bilo dosti kropa, podali so se za nekaj časa v sobo.

Meni se je zdela straža pri nožu nekoliko preneumna, nekoliko me je pa tudi od sile preveč zeblo in potegnil sem nož iz zemlje ter ga spravil. Komaj sem to storil, zagledam zaklano svinjo, kako je po vrtu tekala in krulila. Stečem naglo v kuhinjo in zakličem: „Mama! hitro poglejte, kako duša od prasice po vrtu teka in kruli.“

Pavlčkor stric so me gotovo slišali, najbrž so tudi slutili kaj nena- vadnega in prirogovili so na vrt. Sicer jim je bila po mojih mislih svinja malo mari, ker so vskliknili: „Ko bi le Bog dal, da ne bi cunjje zgubila“, potem pa: „Ti prokleta baba, ta Branka je naredila. Kdo je pa nož izdržl?“

V svojih otročjih letih nisem umel, kaj je vse to pomenilo. Tudi se samo spominjam, da je „stari Pavlček“ svinjo potem ustrelil, obenem tudi neko staro ženico malo zadel in da je bil zato osem dni zaprt.

Letos sem pa zvedel: „Pavlček je imel najmanj 80 do 100 panjev čebel. Vsako leto mu je bilo več panjev ukradenih. Da bi se pred takimi zgubami varoval, imel je pod levim dolnjim panjem cunjjo, s katero je bila zamašena rana zaklane svinje. Svinja je morala biti najmanj tri leta stara, povreči pa je morala 33 mladih v svojem življenju.“

Kadar jih povrže moja 33 v treh letih, dal Vam bom, gospod urednik, prostovoljno „desetino.“*)

Predlog o čebelarških tečajih na občnem zboru.

Čebelarstvo, ki je bilo za naših dedov razširjeno po vsi naši domovini, je precej opešalo. Zapuščeni in posuti čebelnjaki samevajo po vaseh, žalosten (ostanek) spomin nekdanjih boljših dni.

Ni moj namen, razpravljati o vzrokih, kateri so privedli naše čebelarstvo na sedanjo stopnjo. Glavna potreba je, da se čebelarstvo zopet dvigne in razširi po deželi. Da se ni začela kupčija s kranjskimi čebelami, kdo ve, ali bi pasli še čebele v današnjem obsegu?

Čebelarstvo nam daje še vedno precejšen dobiček, in v sedanjih slabih časih nam vsak novec mnogo pripridi, če tudi je zelo od vremena, paše in drugih rečij odvisno.

Kako torej čebelarstvu zopet odpomoči?

Kdor količkaj premišluje stare in mlade čebelarje, takoj uvidi, da je bila, in je deloma še med starimi čebelarji čebelarstva vednost zelo razvita.

*) Zdaj sicer še nimam svinjaka, takrat si ga bom pa napravil kar zraven čebelnjaka, da bom imel vsa »žvav« skupaj. Pa lepa hvala že naprej!

Žive priče tega so slavni Janša in Jožef Oblak, po domače Ilija iz Sp. Retij. Knjiga Janševa je znana. Oblakovo bogato čebelarstvo je pa zapisal France Levstik. Upajmo, da pride v ne predolgem času njegova knjiga čebelarjem v roko.

Tudi marsikatera stara čebelarska korenina hrani mnogo čebelarske vede. A v primeri s sedanostjo mora vsak nepristransk opazovavec priznati, da smo nazadovali ne samo v čebelarstvu, ampak tudi v čebelarski vedi. Današnji rod ni več tako dobro podkovan v znanju, kakor naši dedje.

Dolžnost čebelarskega društva je temu odpomoči. To se lahko zgodi na več načinov. Vsaka podružnica imej svoj uzorni čebeljak. Ni treba misliti, da naj podružnica ali društvo samo vzdržuje čebeljak. Ne, podružnica, lahko tudi več, naj se dogovori z vnetim in naprednim čebelarjem svojega področja, ter mu nakloni nekaj podpore pod pogojem, da uzorno upravlja čebele in daje pojasnila onim, kateri ga pri njem iščejo. Vzorne čebeljake bodo najložje vodili učitelji. Učitelji bi tudi najložje opravljali posel podružničinega potovalnega učitelja, kogar dolžnost bi bila po podružnici prirejati shode in pred vsem v raznih čebeljakih nazorno in praktično ob raznih letnih časih učiti čebelarje. Ker se pa od učiteljev pri še nevravnanih plačah nikakor ne more zahtevati toliko požrtvovalnosti, da bi vse to vršili le iz ljubezni do naprednega čebelarstva, naj podružnica, oziroma čebelarsko društvo poprosi potom c. kr. kmetijske družbe pri vladi in deželi podpore, iz katere se plačujejo pota in stroški potovalnega učitelja. Istotako naj se podpirajo napredni čebelarji, ki bi bili voljni obiskavati čebelarske tečaje na Dunaju ali v drugih krajih.

Glavna stvar pa je, da se prirejajo v podružnicah pogosti shodi, pri katerih naj se razpravljajo čebelarska vprašanja. Pred vsem naj se pa prirejajo tečaji. Ti so dvojne vrste. Večji tečaji, ki bi trpeli več dni, je težko prirejati; ti bi bili torej bolj redki in bi se prirejali v raznih podružnicah. Največ uspeha bi imeli še nedeljski tečaji, posebno zimski. Pričeli bi se lahko že dopoldne in trajali ves dan. Poleg glavnih teoretičnih resnic naj bi se predavalo pred vsem praktično čebelarstvo. Pri vsakem tečaju naj se obišče par čebeljakov v bližini in naj se v njih opravijo potrebna dela.

Nedeljski tečaji se lahko vršijo več nedelj zapored na istem kraju. Podlaga čebelarskega pouka na deželi naj bo napredno čebelarstvo v kranjskem panju, kakor nam je je zarisal Janša in Oblak. Kranjski panj je v deželi najbolj razširjen in le na njegovi podlagi naj se dviguje pouk k čebelarstvu v premakljivem panju.

Predlog: Občni zbor nalaga odboru čebelarskega društva, da ukrene vse potrebno o organizaciji tečajev in skrbi, da se nekaj tečajev otvori še tekom tekočega leta.

Pater.

Dopisi.

Z Vipavskega. — Na omembo „Čebelarja“, naj bi se od vseh krajev naše ožje domovine sporočalo pretekle čebelarske letine dobro ali slabo stran,

pomočim i jaz sedaj, ko so moje čebelice že v redu v novem čebelnjaku in ko zunaj neprenehoma dežuje, svoje okorno pero ter v par skromnih vrsticah omenim proste misli čebelarja-rekruta. No, o letinah pač ne morem daleč nazaj segati, ker šele peto leto čebelarim in vozarim svoje veselje po svetu, a vsakoletni račun mi kaže deficit, preteklega leta pa največji, tako, da bi me skoraj včasih jeza zgrabila, ko študiram stroške; a spomladi, če vidim par rojev vreti iz panja, zdi se mi, da je to v veliko poravnavo skrbi, zraven imam pa še pobožno upanje v prihodnost. A dasi včasih malo pogodrnjam nad temi slabimi letinami, mi je vsekakor najljubše in najkratkočasnejše delo pri ljubkih čebelicah.

Saj že od svoje mladosti ljubim te vrste živalic, še kot otrok ubijal sem se z umno „čmrlorej“, že takrat mi je bilo najljubše veselje biti na kašči, ogledavajoč svoje „tobakškatlje“ čmrljev, kojih število je za časa košnje zrastle včasih na 20, a pred zimo je že onemoglo na 0, v mojo največjo žalost, ker pri vseh poskušnjah, ohraniti jih čez zimo, mi ni bilo tega mogoče. No sedaj prepuščam mlajšim to veselje, k večjemu, če bi po ameriskem zistemu oplodil čebelno matico s čmrljevim trotom, bi imel potemtakem močnejše „čebeločmrle“, ki bi mi gotovo deficit zmanjšale, pa se mi zdi, da bo ta ideja ostala le ameriška.

No, hvala Bogu, letos če Bog blagoslovi pošteno delo in moje živalice, ne bode pač časa za slične poskušnje, ker sem dobro preskrbel jeseni s sladkorjem 30 plemenjakov, koji so vsi prav lepo prezimili v hramu, bolj nego vsako prejšnje leto v preprihpolni drvarnici, česar me je prepričalo pregledovanje ob Svečnici. Jednega je pač zadela bridka usoda, izgubil je matico, no, pa upam, da je i sedaj zadovoljen z novo v novi državi (kar mu tudi privoščim, kakor bi Japoncem, če pridejo pod rusko žezlo). Par dni po prostosti iz hrama so že veselo nosile obnožino, posebno pa 5. februarja, da je bilo kar veselje gledati, a sedaj lije kakor za stavo neprenehoma, da še po vodo ne morejo, ker bi odrevenele in ne mogle več v panj. Letos bom prepregel obrežja potokov in opustošenih vinogradov s facelijo, potem pa, ko bom natočil obilo medu, porečem dragim gostom izza hriba, kjer sem do letos čebelaril: Pridite in zajemite z mano vred dar božji, ker je dober in zdrav za život. Potem pa bomo oživljali anekdote iz „Čebelarja“, ki so nam izvabile že toliko prisrčnega smeha.

Odkar sem naročen na ta list, ga izmed vseh najstrastneje čitam; koj ko ga dobim, če je le časa dovolj, ga pregledam do zadnje vrstice.*) Gotovo je tudi vsakemu, ki si ga jedenkrat naroči, ljub spremljevalec za vedno. Pa kaj bi ne bil, ko ima tako odkritosrčne, ljubke članke in dopise, zdaj od kakega začetnika ali začetnice čebeloreje, potem o sanjah na mravljišču, o pečenih čebelah itd. itd., zraven pa toliko poučnega za vsacega čebelarja; še za g. profesorja Šaneta Podkuceljskyga, dasi že nad 12 let čebelari in ki je sam iznašel „Dzierzonov“ panj že prej nego Dzierzon, kakor n. pr. Kitajci in Arabci kompas, dasi smo se učili, da ga je iznašel pravzaprav Flavio Gioja.

*) To je veselje za uredniško srce!

Z iskreno željo, da naj ima „Čebelar“ obilno hvaležnih udov in vsi udje obilo uspeha pri svoji čebelariji, konča ta dopisek: Mirko.

Poročilo o odborovih sejah.

(Poroča tajnik A. Bukovic.)

II. seja dne 28. februarja 1904. l.

Navzoči: gg. Črnagoj, Rojina, Babnik in Bukovic.

Predsednik otvori sejo ter predlaga, da se naj konstituira odbor tako, da se izvoli gosp. I. N. Babnika blagajnikom, gosp. A. Bukovica pa tajnikom društva. Sprejeto!

Nadalje so bili še sledeči predlogi gospoda predsednika Črnagoja sprejeti:

1.) prošnji „Srpske pčelarske zadruga u Rumi“ za brezplačni odstop prvih pet letnikov „Slovenskega Čebelarja“ za njihovo knjižnico se ugotovi;

2.) dopisu nadučitelja Braudais-a v Marenbergu, za oddajo „Čebelarja“ po znižani ceni za podružnico dunajskega centralnega društva v Marenbergu, se naj odgovori v zmislu, kakor se je odgovorilo potovalnemu učitelju Riedl-u in predsedniku dunajskega centralnega društva Muck-u;

3.) „Slovenski Čebelar“ se naj tiska v tekočem letu v 700 izvodih;

4.) 1. številka II. letnika „Čebelarja“ se naj ponatisne v 150 izvodih;

5.) cena starejšim letnikom se določi na 2 K;

6.) za društveno knjižnico se naj rezervira po pet iztisov posameznih letnikov;

7.) naprosijo se naj razna čebelarska društva za brezplačni odstop starejših letnikov njihovega glasila, v prošnjah je pripomniti, da je naše društvo pripravljeno vposlati v zameno starejše letnike „Čebelarja“;

8.) naprosi se naj gospod Pater, da poskrbi, da čim prej izide čebelarska knjiga, ki jo je spisal pokojni Fr. Levstik po narekovanju čebelarja Oblaka, kajti Černetovo „Umno čebelarstvo“ je že razprodano.

9.) blagajnik naj v zmislu društvenih pravil 10 % skupnih dohodkov lanskega leta t. j. 400 K plodonosno naloži, hranilnično knjižico je pa vinkulovati kot „Rezervni fond Slovenskega čebelarskega društva“, ki se sme le s podpisom predsednika in blagajnika realizovati.

10.) tajnik ima preskrbeti, da bode pri prihodnji seji odboru lahko predložil ponudbe knjigovezov glede cene za izvirne platnice za „Čebelarja“.

Zatem se je vršilo daljšo posvetovanje o zavarovanju čebel društvenikov, o ustanavljanju podružnic in poučnih shodov itd.

Sklepe o teh posameznih točkah priobči odbor takoj, ko postanejo godni za javnost.

Nato je predsednik sejo zaključil.

III. seja dne 20. marca 1904. l.

Navzoči gg.: Črnagoj, Rojina, Babnik, Bukovic.

Predsednik otvori sejo z izjavo, da ima odbornik gospod Likozar pravico sklepom te seje ugovarjati, ker seja ni bila pravilno sklicana, izraža pa nado, da gospod Likozar sklepe te seje naknadno odobri.

Nato se je razpravljalo o zavarovanju čebelarije naših članov.

Ker se je dotičnemu vabilu „Čebelarja“ odzvalo le pičlo število članov se sklene, da se zavaruje za tekoče leto samo 100 članov. Ker je pa zavarovalnica v Pragi izjavila, da sprejme ponudbe društev le v tem slučaju, če se zavarujejo vsi člani, je zavarovalnico naprositi, da se za letos zadovolji s 100 člani. V dopisu naj se pa omeni, da se uvede s prihodnjim letom obligatorično zavarovanje.

Nadalje se je tajniku naročilo, da naj se takoj pismeno obrne na predsedstvo državne zveze avstrijskih samostojnih čebelarskih društev z vprašanjem, kedaj da namerava „Zveza“ letos zborovati. To pa zato, da bode „Slovenskemu čebel. društvu“ mogoče pravočasno odposlati svojega zastopnika na to zborovanje.

Nato se je seja zaključila.

Izkaz udov.

Do sedaj so plačali udnino sledeči udje: Andolšek Francišek, Velike Poljane; Ambrožič Mihael, Mojstrana; Arh Francišek, Kranj; Ažman Jožef, Breznica; Babnik Ivan N., Ljubljana; Babnik Jakob, Zgornja Šiška; Babnik Jožef, Fužine; Borštnik Francišek, Borovnica; Biščak Jožef, Suhorje; Bajželj Ivan, Idrija; Bieser Ivan, Bajdiše; Bratina Dragotin, Velike Žablje; Benedik Jakob, Spodnje Luče; Bralno društvo pri Mali Nedelji; Bralno društvo pri Sv. Marku; Božič Peter, Ravne; Bralno društvo, Cezanjevci; Bralno društvo, Sv. Miklavž; Bežjak Francišek, Gradišče; Bukovic Avgust, Ljubljana; Benko Božidar, Precetinci; Bučar Anton, Ljubljana; Bulovec Ivan star., Radovljica; Brovst Rupert, Brežice; Bregar Jožef, Znojile; Bartol Francišek, Hosta; Bralno društvo, Št. Jurij, 2 izt.; Bogulin Mihael, Gorenjvas; Bošnjak Francišek, Braslovče; Bralno društvo, Laški trg, 2 izt.; Bider Francišek, Lačavas; Cuderman Jožef, Velika Dolina; Celner Jakob, Švabek; Cvirn Janko, Velika Dolina; Černe Francišek, Kozarje; Černešek Andrej, Majšperg; Črnagoj Francišek, Barje; Čeh Francišek, Hvaletinci; Čok Andrej, Lonjer; Čuš Jožef, Gabernik; Čebašek Jožef, Trboje; Čop Francišek, Javornik; Čuček Jakob, Wittmannsdorf; Drašler Anton, Borovnica; Dukič Joahim, Jurjenič; Debelak Ivan, Mačji dol; Dremelj Francišek, Železniki; Dobravec Jožef, Pišce; Dimic Jernej, Plovca; Držečnik Luka, Arlica; Dekleva Teodor, Postojna; Dular Francišek, Regercavas; Eržen Ivan, Cerklje; Eller Francišek, Marija na Zilji; Eichert Jožef, Št. Radigunda; Esih Alojzij, Račica; Fric Jožef, Dvor; Filipič Alojzij, Pristava; Fajfar Francišek, Železniki; Fele Martin, Črni vrh; Ferenaz Giovanni, Visnada; Furlanič Anton, Plavje; Faganel Jožef, Šempas;

Fras Alojzij, Negova; Farčnik Anton, Polzela; Gorjup Pavel, Ljubljana; Gradišnik Anton, Polje; Gerkman Ivan, Tunjice; Galle Frančišek, Ljubljana; Glinik Simon, Replje; Glančnik Frančišek dr., Maribor; Golob Ivan, Sv. Florijan; Germek Ivan, Laze; Golja Frančišek, Levpa; Gallè Adolf, Zgornja Šiška; Gracher Frančišek, Bajdiše; Glavan Jožef, Dolnji Podboršt; Garbas Frančišek, Ljubljana; Grandove Ivan, Gornje Ponikve; Gnjezda Andrej, Idrija; Gasser Doniž, Kajzeze; Gnus Anton, Dol; Herle Anton, Solčava; Habat Jožef, Podgorje; Hafner Andrej, Sv. Duh; Hlebčar Ivan, Trboje; Hudovernig Jožef, Ljubljana; Hrovat Anton, Zgornja Dobrava; Hlebš Andrej, Spodnja Zadobrova; Hrovatin Jožef, Popil selo; Hojnik Jernej, Trnovci; Hrastovčan Frančišek, Leskovec; Hajšek Matija, Sv. Ana; Humek Martin, Bohinjska Bistrica; Hafner M., Kostanjevica; Jerše Alojzij, Št. Vid; Janc Anton, Ravne; Jurančič Ivan, Sv. Andraž; Jug Martin, Avšje; Jamšek Ivan, Zgornji Kašelj; Ježek Mihael, Poljane; Jeraj Ignacij, Medvedjek; Jug Andrej, Škodniki; Jemc Anton, Podlipa; Jarc Anton, Ljubljana; Jurko Jakob, Tepanje; Jenko Frančišek, Praše; Klemenčič Frančišek, Malesina; Kleindienst Jožef, Gorice; Kapus Ivan, Dobrova; Kunovar Mihael, Dravlje; Kolar Martin, Logarovci; Klinec Frančišek, Gaberče; Kovačič Anton, Selo; Kreft Anton, Stavešinci; Kašča Frančišek, Grahovo; Kliné Jožef, Videm; Koren Frančišek, Petrovče; Kuttnar Frančišek, Glince; Kralj Tomaž, Ihovo; Kumše Anton, Ljubljana; Kranjec Frančišek, Šmarje; Katoliški Napredek, Št. Vid; Koschier Ivan, Kamnik; Knaflič Anton, Loče; Košir Jožef, Podjelše; Krušič Rupert, Velinjavas; Kotarska učiteljska knjižnica; Klemenčič Matija, Mota; Konjedič Bogoljub; Kranj; Kadivec Antonija, Ljubljana; Košak Frančišek, Grosuplje; Karba Dominik, Babinci; Kadunc Frančišek, Krašnja; Kurbus Tomaž, Slivnica; Kozinc Ivan, Slivnica; Kolšek Vinko, Šoštanj. (Dalje prib.)

Naznanilo.

Na občnem zboru mi je bilo poverjeno izdelovanje umetnega satja za društvene ude.

Častiti udje blagovolijo vzeti sledeče na znanje:

Prosim, da mi vsak dopošlje vosek frankovano in priloži spremnico za pošiljatev nazaj. Mej tednom prejeti vosek hočem vsako soboto na društveno stiskavnico podelati po 20 vin. *kg*, v pondeljek pa odposlati. Hočem tudi strogo paziti, da dobi vsak iz ravno istega voska medstene, ki mi ga bo poslal.

Jernej Dimic, Ljubljana.

Ilovca št. 45.

Pozor!

Današnji številki je priložen obrazec, ki naj ga izpolnijo oni, ki so zavarovalnino že plačali in oni, ki nameravajo svojo čebelarijo zavarovati.

Ta izpolnjen obrazec je vposlati upravništvu „Slov. Čebelarja“ v Ljubljani. Oni, ki še niso zavarovani, naj prilože 30 vin. v znamkah.

Menda vendar ne bo nobenega izmed nas, ki bi ne uporabil te ugodnosti, da zavaruje svoje čebele in inventar za tako malenkostno svotico.

Vabilo.

Pravila za spodnještajersko čebelarско društvo so potrjena. Dne 5. aprila popoldne ob 2. uri bo ustanovni občni zbor v Nar. domu v Ptuj. Takoj po občnem zboru se bo pričelo ustanavljati podružnice. Natančneje, oziroma dnevni red, je v tedenskih listih. Vse vrle spodnještajerske čebelarje vabi k mnogobrojni udeležbi

Pripravljavni odbor.

Listnica uredništva.

Gospodu J. D. v Lj. II.: Stiskavnico dobite do 10. t. m. ker je zdaj izposojena. — Več gg. članom, ki so vprašali za facelijo: Seme te izborne medunosne rastline preskrbuje gosp. I. N. Babnik v Ljubljani. — Gosp. F. K. v M. V. pri O.: Čebele preložirati je najbolje zdaj, ko še nimajo veliko zalege, ali pa potem, ko odrojé, ko začne mlada sprašena matica ravno jajčka zalegati. — Vsem cenjenim društvnikom želi urednik **prav veselé velikonočne praznike!**

Čebele kupuje M. Ambrožič v Mojstrani na Gorenjskem. — **Prodaja** pa isti umetno satovje iz pravega čistega voska.

Za čebele

je facelija in esparzeta najboljša paša,
in se dobi pri

Peter Lassniku v Ljubljani,
zaloga velikanske pese, vrtnih in travnih semen.

---

15 do 20 panjev čebel

===== s premakljivimi satniki =====

(mera medišča nemškega panja s 16 satniki)

in nekaj nemških panjev z mladimi maticami

proda

Janez Meglen

čebelar v Potiskavcu št. 3, pošta Videm pri Dobrepoljah.

Semena rdeče detelje (inkarnat), esparsefe, facelije,
≡ ranjak ali uročnik (Tannen- oder Wundklee) ≡

zelo medunosne cvetlice prodaja

JOS. KORDIŃ v Ljubljani.

Umetno safovje, točila in vsa čebelarska orodja
razpošilja po nizkih cenah. kupuje pa tudi čebele
najstarejša, leta 1866. ustanovljena čebelarska tvrdka
baron Rothschütz v Višnjigori.

==== Ceniki se pošiljajo na zahtevo brezplačno. ====

Nemške panje (gerstungovce)

izdeluje po natančni meri, z mediščem po **7 K 50 h**, brez
medišča po **6 K 60 h** s satniki vred:

❖ **Anton Drukar,** ❖
mizar v Kranju.

Preosnovljene

amerikanske (Pavlinove) panje

s povprečnimi satniki v svetlobi 25×34 cm izdeluje po primerni ceni

Jakob Virient,

čebelar v Olševku pri Kamniku.

Pravi čebelni vosek

kupuje v vsaki množini po **visoki ceni**, prodaja pa po **nizki ceni garantirano**

==== **pristni med, pitanec** ====

Fr. Schupeutz v Ljubljani.

Udnina (2 K) in reklamacije naj se pošiljajo gospodu I. N. Babnik-u
v Ljubljani, dopisi in članki za list pa uredniku „Slovenskega Čebelarja“
Frančišku Rojini, nadučitelju v Šmartnem pri Kranju.
